

Лайпциг 21.VII. 37

Мили Ваньо,

Получих твоето писмо в Берлин един ден преди заминаването си. – Моето момче, ти си още много оптимист по отношение на нашите хора и моето министерство. – Докато ти мислиш, че няма да имам „неприятности“, там хората ме вече уволнили. – Това ми извести сестра ми с една телеграма и затова не тръгнах от Берлин веднага в събота, както мислих, а останах до снощи. – Сега вече няма смисъл да бързам – останах днес пътъм тук, да видя Лайпциг и хубавата изложба на старите майстори и довечера продължавам за Любляна, – дете ще остана да си изкарам и почивката, па после да става каквото ще. – Там навярно ще бъда докъм края на август. – Ако ти пътуваш през това време и минеш през Любляна, обади ми се своевременно да изляза на гарата да те видя! Само че трябва да знам един-два дена преди пристигането ти, защото аз ще бъда или във Викърче, или в Стремол, та да имам време да получа известието и слеза в града.

В Берлин бях всеки ден с Frau Frobenius и работихме заедно. Когато аз ѝ помагам, работата върви много по-добре, защото ѝ обяснявам ритъма, смисъла и нюансите на думите и образите и пр. Новите ѝ преводи сега са вече много по-добри. – Колкото за Т. Бланк – какво да ти кажа? – Понеже живее дълго в България, и той е станал вече почти българин – отпуснал се е, не е точен на обещанията си и отлага всеки ден за другия ден. За три месеца той не може да поправи три стихотворения! Какво ли да чакам да ми коригира цялата книга! – Никога няма да стане! – Ако аз можех да остана сега още две седмици, както Frau Frobenius е свободна сега точно, – щяхме да свършим цялата книга! Но аз, като мислех че трябва да се върна за М-ството, последния ден изхарчих парите, които щяха да ми стигнат за